

Vandringen

v. Jørgen Aagaard

Sindet, selvet og Ånden

Det er en helt grundlæggende menneskelig erfaring 'at vide af sig selv'. Vi kan forholde os til vor egen eksistens - og, i flere niveauer, reflektere over egne tanker. Det er en medfødt egenskab, som er en selvfølge for de fleste og er noget vi gør uden at skænke det særlig opmærksomhed. I virkeligheden er det, i al sin kompleksitet, en helt enestående og uendelig værdifuld evne - og grundlaget for at vi overhovedet kan operere med begreber som menneskelighed, etik, og Ånd.

Naturvidenskabeligt set skyldes denne særlige evne en veludviklet hjerne. Man kan også sige, at det er fordi vi er skabt i Guds billede - at Åndens Far derved har givet os vejen til at kende Ham.

Vandringen.

Det fascinerende møde med det nyfødte barn er mødet med et helt, men ikke realiseret, selv - et helt menneske, skabt i Ånd, men som ikke kender Ånden.

Fra dette spæde punkt i livet går alle mennesker en vej - en vej der, essentielt set, blot har ét mål - at oplyse Ånden - at oplyse Det virkelige Menneske.

Alle mennesker er, i denne forstand, vandrere. Vi har blot forskellige scener at udspille vores vandring på - så forskellige som vi nu ser menneskers liv folde sig ud. Fælles for alle er det at vandringens drivkraft er kærlighed - tro,

håb og kærlighed, som menneskelivet, i alle dets afskygninger, folder sig ud omkring.

Selvet er et lys, der skal vækkes til live - eller tændes. Tændingen sker i kraft af jeg-udviklingen, der starter hos barnet og fortsætter indtil selvets helhedsorientering senere i livet begynder at manifestere sig.

Kærlighed er fra livets start, og til slut, det lys som mennesket navigerer efter. Spædbarnet, med sin udifferentierede bevidsthed, spejler sig i forældrenes kærlighed og finder derved gnisten til jegdannelsen og dermed det nødvendige fokus på livet.

Jeget opfatter grundlæggende sig selv som alene i verden - den forbindende kærlighed er 'uden for' - noget der skal indhentes og opnås. Tilknytning og relationsdannelse er troens og håbets redskaber - kærlighedens to ben. Enhver tilknytning, enhver relation, har kærlighedens tro og håb indbygget i sig. I virkeligheden er kærligheden tilstede i enhver relation - enhver tilknytning - men jegets smertelige brydningspunkt er, også hver gang, hvorvidt der er den fornødne følelse af selvet, der kan forbinde sig til den.

Det modnede jeg - modnet gennem års levet liv - begynder at åbne sig ind mod sig selv - at ane det skjulte ansigt, der altid har fulgt det som relationens indre part - Selvet/helheden. Der sker en opblødning i tilknytningerne - de faste forestillinger om hvordan livet er skruet sammen - hvad der er godt og ondt. Tvivlen får plads ved siden af troen - døden får plads i livet.

Selvets vågner er en gryende erkendelse af 'det skjulte ansigt' i sit indre - det ansigt, der afspejler den helhed, jeget er afskåret fra at opfatte sig selv som en del af. Medmenneskelighed skifter gradvist fokus fra at være et

spørgsmål om familie, klan eller religion til at være et spørgsmål om at kende til mennesket i sig selv - og at genkende medmennesket.

Og det er her 'vejen', for mange mennesker, bliver bevidst. Det vandrende menneske vågner - får øje på at vandringen ikke blot er min personlige vandring, men er menneskets vandring.

I og med at medmenneskelighed og empati bliver et stadigt mere interessant perspektiv, vokser trangen til at yde noget konkret omkring netop medmenneskeligheden og empatien. Det kan finde udtryk i at man vier sit liv til at hjælpe mennesker i nød, eller anden form for altruisme. Og det kan finde udtryk i at man søger at blive et mere empatisk menneske, til gavn for både sig selv og andre, gennem en praksis - selvudvikling, bøn og meditation. Eller en kombination af det hjælpende og praktiserende - mest kendte repræsentant for disse er Frans af Assisi.

At vågne.

Som tiden går, bliver jeg stadigt mere præcis på, at jeg er vandreren - går en åndelig vej. Tidligere gik jeg på samme vej, men vidste det ikke. Og sådan er vandringens natur - at som vi går vejen, bliver det stadig mere synligt at vandringen er at vågne op.

Vandringen fra spædbarnets helt åbne, men udifferentierede bevidsthed til jegets afgrænsede, differentierede bevidsthed er at vågne, som vi vågner om morgenen efter en god nats søvn. At jeget begynder at ane sin indre helhed, Selvet, er ligeledes en opvågner - kan måske sammenlignes med at vågne efter en drøm og konstatere at den vågner virkelighed ikke er som det så ud i drømmen.

At Ånden vågner er genkendelsen af Åndens natur - at jeget, selvet, i virkeligheden, er barnets (før-jegets) mørklagte helt åbne udifferentierede Ånd, 'det skjulte ansigt', som nu er oplyst - genkendt. At det jeget troede var 'sig selv' er Guds Ånd - og dermed ethvert menneskes inderste virkelighed.

Det mystiske øjeblik.

Åndens vågner er det mystiske øjeblik - øjeblikket, hvor 'jeg' ikke er længere, men livet er. Dertil kan jeg selv ikke komme. I dette øjeblik er der én, der skal have mig i hånden, fordi der sker noget umuligt - ufatteligt.